

Scinteia tineretului

ORGAN CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

ANUL XXVI, SERIA II, Nr. 6622

6 PAGINI 30 BANI

IOI 3 SEPTEMBRIE 1970

„VENIȚI CU NOI LA MINĂ!”

O INVITAȚIE CĂREIA TREBUIE SĂ-I URMEZE MAI MULTĂ OSPITALITATE

- În abatajele Văii Jiului — locuri libere pentru o mie de mineri.
- Afize tentante pe căminele

- pentru tineret: „camere de închiriat”.
- Cine descoperă și îndrumă vocația pentru meseria de miner?

Dintre problemele privind pregătirea producției anului viitor — primul an al noului cincinal în Centrala carbunelui Petroșeni, cea mai acută se pare că revine direcției personal și învățământ.

— Este adevărat?

— Intocmai, ne confirmă imediat, cu convingere, tovarășul Ion Karpinec, directorul acestui compartiment. Pentru că nu este simplu să găsești în aceste luni care ne-au mai rămas pînă

la sfîrșitul anului și să-i pregătești temeinic pentru a intra cu maxim randament în producția anului 1971, un număr de 1.046 mineri de care avem nevoie ca de pline și aer.

— Cum acționăm?

— Am trimis 15 delegați permanenți în diverse județe. În afara acestora am expediat cu regularitate în numeroase localități din țară, pliante, planșe, anunțuri, adrese către oficiile județene de repartizare a forței de muncă prin care îi invităm pe tineri să îmbrățișeze meseriile de miner, făcîndu-le cunoscute condițiile pe care le oferim.

— Vă rugăm să reamintiți aceste condiții.

— Voi începe cu ciștigurile. După numai 10 zile de la angajare tînărul care intră pentru prima dată în mină ajunge la un salariu lunar de 1.600 lei. Celor din brigăzile de producție li se asigură 1.810 lei pe lună. Cei care doresc să se califice primesc după terminarea cursurilor de 6 luni 1.935 lei. Există apoi posibilitatea ridicării calificării, după care încadrarea ajunge la un salariu tarifar de 2.930 lei la care se adaugă, firește, sporul pentru depășirea normei.

ROMULUS LAL

(Continuare în pag. a III-a)

Destine, vârste, profesii la Porțile de Fier

Ascensiuni pe verticale de metal

— Asadar, tovarășe Gavrilă Cajvan, dumneata, ca șef de brigadă specializat în montaje și exploatarea de mari macarale...

— Cu indicele profesional: calificare specială...

— Cu acest indice, de care, după cite-nțele, ești foarte mîndru, urci, zilnic, de cite cel puțin opt ori, pe macarale a căror înălțime este, în medie, de 40 de metri. Iar treaba asta de „alpinist pe metal” o faci, zi de zi, de vreo 13 ani.

— Nu chiar zi de zi. Să nu uităm perioadele de început ale montajului, cînd lucrăm la sol, apoi zilele cînd ascensiunea se

suspendă din pricina vîntului prea puternic. Să nu uităm, de asemenea, perioadele de concediu sau interupșerile neprevăzute. Deci nu chiar zi de zi.

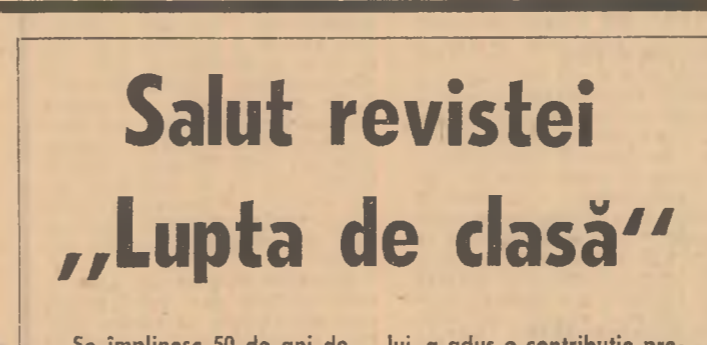
— Mă rog. Să ținem cont de toate acestea și să scotim anul de „urcus” de numai 200 de zile. E o cifră rezonabilă?

— Să zicem că da. Dar nu văd unde vrei să-ajungeți.

— Vreau să-ajung la înălțimea... ajunsă de dumneata — o înălțime larg aproximativă, de-

PETRE DRAGU

(Continuare în pag. a V-a)

Porțile de Fier. Tinerii macaragi ai maistrului Cajvan Gavrilă de la Santerul Barajului devorșor, au mîndria de a se ști „alpinști ai verticalelor de metal”. Dar o mîndrie discretă, bărbătească, matură — de fapt în perfectă concordanță cu această meserie a îndrăznelii, forței, maximei precizii.

Foto: O. PLECAN

Salut revistei „Lupta de clasă”

Se împlinesc 50 de ani de la editarea primului număr al revistei „Lupta de clasă”, organ teoretic și politic al Comitetului Central al Partidului Comunist Român.

De-a lungul unei jumătăți de veac „Lupta de clasă” s-a afirmat ca una dintre publicațiile de bază ale frontului ideologic comunist din România, avînd merite importante în lupta pentru înfăptuirea politicii partidului, pentru răsturnarea ordinii burghezo-mosieresti, pentru triumful revoluției și construcției socialismului în țara noastră. Apariția revistei este legată de perioada care a premers creării partidului comunist, de procesul de clarificare ideologică în vederea transformării partidului socialist în partid comunist, revista aducînd o contribuție însemnată în continuarea și intensificarea acestui proces după crearea partidului. Relevedînd începuturile revistei, evocăm o pagină importantă din însăși istoria creării Partidului Comunist Român al cărui glorios semicentenar va fi sărbătorit de întregul popor în mai anul viitor. Tribună a ideologiei științifice a partidului, revista „Lupta de clasă”, împreună cu celelalte organe de presă ale partidu-

lui, a adus o contribuție prețioasă în apărarea liniei consecvent revoluționare, pentru dezvoltarea creației a teoriei marxiste și îmbogățirea ei cu experiența practică a activității partidului și a activității populare. În acest rîstimp revista a desfășurat o amplă și rodnică activitate de popularizare a învățăturii marxist-leniniste în rîndul cititorilor ei, virșnici și tineri, și-a adus un aport însemnat la studierea și cunoașterea procesului dinamic al dezvoltării noastre sociale, la explicarea obiectivelor politicii partidului în diferite etape.

Avînd un rol important în activitatea de propagandă a partidului nostru, revista „Lupta de clasă” este chemată, împreună cu celelalte organe de presă, să militeze permanent pentru înfăptuirea mărețului program stabilit de cel de al X-lea Congres al P.C.R., să reflecte la nivelul unor înalte exigențe științifice procesul de perfecționare a întregii vieți sociale, dezvoltarea democrației socialiste, să promoveze cu perseverență o atitudine combativă împotriva concepțiilor retrograde, împotriva ideologiei străine

(Continuare în pag. a V-a)

ÎNTÎLNIREA TOVARĂȘULUI NICOLAE CEAUȘESCU CU TOVARĂȘUL SANTIAGO CARRILLO

Miercuri, 2 septembrie, tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, a avut o întâlnire cu tovarășul Santiago Carrillo, secretar general al Partidului Comunist din Spania, care se găsește, împreună cu familia, la odihnă în țara noastră.

În timpul convorbirilor, care s-au desfășurat într-o

atmosferă cordială, prietenească, s-au făcut schimburi de păreri și informații privind activitatea celor două partide, colaborarea dintre ele, precum și în legătură cu probleme ale mișcării comuniste și muncitorești, ale situației internaționale. S-a reafirmat cu acest prilej hotărîrea comună de a se dezvolta în continuare relații de colaborare, prietenie

frățească și solidaritate dintre Partidul Comunist Român și Partidul Comunist din Spania, în interesul celor două partide, al cauzei întăririi unității și forței mișcării comuniste internaționale.

Tovarășul Nicolae Ceaușescu, soția sa, Elena Ceaușescu, au oferit un dejun tovarășului Santiago Carrillo și soției sale.

Președintele Consiliului de Stat, NICOLAE CEAUȘESCU,

a primit pe directorul general al Agenției internaționale pentru energia atomică, dr. Sigvard Eklund

Tovarășul Nicolae Ceaușescu, Președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, a primit la 2 septembrie pe dr. Sigvard Eklund, directorul general al Agenției internaționale pentru

energia atomică, A.I.E.A., care face o vizită în țara noastră. La primire a fost de față prof. dr. docent Ioan Ursu, Președintele Comitetului de Stat pentru energia nucleară. Președintele Consiliului de

Stat s-a întîlnit cordial cu oaspetele, asupra unor probleme referitoare la activitatea Agenției internaționale pentru energia atomică și colaborarea țării noastre în cadrul acestui organism.

Către Comitetul Central al Partidului Comunist Român, tovarășului Nicolae Ceaușescu

Participanții la cea de-a 7-a Conferință națională de știință a solului, care a avut loc la Iași în zilele de 29—31 august 1970, pentru dezbaterile problemelor privind creșterea contribuției specialiștilor la realizarea marilor obiective privind dezvoltarea agriculturii din țara noastră, țin să-și exprime adevărata sinceră la înțeleapta politică a Partidului Comunist Român, strîns legată de interesele majore ale poporului nostru, pentru făurirea societății socialiste multilaterale dezvoltate.

Programul național adoptat de Plenara C.C. al P.C.R. din 17—19 martie 1970 privind gospodărirea rațională a resurselor de apă, extinderea lucrărilor de irigație, descărcă și combaterea eroziunii solului, reprezintă un adevărat îndreptar pentru toți specialiștii care lucrează în domeniul științei solului din România, în institute de cercetări, de proiectări, învățămînt și diverse laboratoare, în vederea corelării eforturilor și a slujirii directe a intereselor imediate și de perspectivă privind dezvoltarea economiei naționale. În societatea noastră socialistă gospodărirea rațională a solului revine întregii națiuni. Cu alți mai mulți specialiștii sint chemați să elaboreze cele mai potrivite soluții pentru valorificarea și protecția acestei bogății de însemnătate fundamentală.

Conștienți de răspunderea ce le revine în fața conducerii partidului, a guvernului și a întregului popor, participanții la Conferința națională de la Iași vor depune toate eforturile

(Continuare în pag. a V-a)

MACEDONSKI

de ZAHARIA STANCU

La ceva mai mult de o sută de pași de mormintul lui Eminescu (mormint de pe care nu lipsește niciodată florile), se află îngropat Macedonski. Se știe că acest mare clasic al literelor române a fost, pe întregul parcurs al sbuciumatei sale vieți, un oropsit. Oropsită i-a fost viața. Oropsit și este și mormintul îngheșuit între multe alte morminte, de la cimitirul Bellu. Grila care-l înconjoară e ruginită și sărac, iarba care-l acoperă e mărunță, todeauna afilată și todeauna tristă. Rareori o mină pioasă aruncă sau sădește aici o floare. Crucea simplă, de ciment și curemurătoare. Pe partea din dreapta e scris un singur nume:

- Alexandru Macedonski (1854—1920).
- Pe partea din dreapta răsărit însă sint scrise numele aproape al tuturor membrilor familiei Macedonski, lată-le:
- Ana Alex. Macedonski (1864—1955)
- Nikita Macedonski (1888—1933)
- Soare Macedonski (1910—1929)
- Pavel Macedonski (1894—1946)
- Nina Celarianu Macedonski (1895—1958)
- Mihail Celarianu (1893—196...)

Din familia ilustrului scriitor lipsește: Alexis, pictorul, care după moartea timpurie a fiului său Soare a plecat în Franța unde i s-a pierdut urma și Dinu, actorul care, probabil, și-a găsit loc de îngropare în altă parte.

Asadar, aici, sub cei cinci sau șase metri pătrați de pămînt, înconjurată de grilă, se află îngropată aproape întreaga familie Macedonski. Dar crucea poartă și numele lui Mihail Celarianu, sotelul gîngășii Nina, care, adinaoară cînd maestrul trăia, era floarea salonului plin de scriitorii oaspeți, a salonului în care zeci de ani s-au citit opere și copodopere ale literaturii noastre. Se pare că Mihail Celarianu a ridicat grila și crucea. Și-a scris numele pe cruce dar, spre folosul literaturii noastre trăiește.

Oropsită a fost viața membrilor familiei Macedonski, oropsit a fost și acest mormint. Nobila doamnă Ana Macedonski s-a stins din viață în 1955, la nouăzeci și unu de ani și și-a văzut fiii și nepotul murind, pe Nikita în 1933, pe Soare în 1929, pe Pavel în 1946. Nina a murit ceva mai tîrziu în 1958.

Mormintul familiei Macedonski e sărac și cred că nu greșesc afirmînd că el este și uitat sau aproape uitat. Dar... mormintul ca mormintul. Cei acoperiți de leșezii greie sau numai de câteva lăpeși de țărîna nu mai sint nimic, nu mai doresc nimic. Dar Alexandru Macedonski a lăsat în urma lui nu numai o familie chinată de sărăcie ci și o operă literară vastă, deosebit de importantă. A murit în 1920 la șaiszeci și șase de ani după ce scrisese la masa lui de lucru o jumătate de veac versuri și proză, teatru și articole de publicistică. O jumătate de veac acest om slab și uscat a muncit pentru gloria sa și pentru gloria literelor române. Nici în viață și nici după moarte gloria nu s-a apropiat de el deși opera lui a fost și a rămas plină de strălucire. În toate genurile în care s-a exprimat, Alexandru Macedonski a fost un deschizător de drumuri. Aproape întreaga noastră literatură modernă își are rădăcinile în opera lui Macedonski. Incerarea mult meritorie a profesorului Tudor Vianu de a valorifica opera macedonskiană n-a fost dusă pînă la capăt. Munca, mai recentă, a lui Adrian Marino n-a izbutit nici ea să găsească un larg ecou în presă și în masele largi de cititori. Să fim care alit de bogății în marile scriitorii înci să ne putem dispensa, fără strîngere de inimă, de cei mai străluciți dintre ei?

Uzina „Balanța” ocupă un loc important în peisajul industrial al județului Sibiu. Produsele sale, executate cu precizie de ceasornicar de către un colectiv harnic și priceput, sint solicitate în largi domenii de activitate. Marca fabricii CALITATEA. Un cuvînt la care întregul colectiv subscrie cu fapta. Fotoreporterul nostru PAVEL TINJALĂ a surprins pe Rudolf Gref, unul dintre utoștii frunțași în producție.

O problemă importantă pentru învățămînt:

CALITATEA SUPLINITORULUI

Amplourea învățămîntului românesc de cultură generală, care din această toamnă va cunoaște două noi dimensiuni: generalizarea școlii de 10 ani și scolarizarea elevilor de la vîrsta de 6 ani, necesită un număr însemnat de cadre didactice. Pregătirea cadrelor didactice calificate nu a putut ține pasul cu această necesitate stringentă și, pînă în momentul cînd, în următorii 3—4 ani, învățămîntul superior va putea acoperi cu cadre calificate întreaga rețea a școlii generale, asigurarea cadrelor vacante se face apelîndu-se fie la profesori suplinitori necalificați (absolvenți de liceu cu diplomă de bacalaureat), fie la profesori suplinitori în curs de calificare (studenți ai secțiilor fără frecvență din învățămîntul superior). Situația este resimțită mai ales în aceste județe care au cunoscut în ultimii ani o dezvoltare impetuoasă a rețelei de învățămînt, fără o repartizare corespunzătoare a cadrelor didactice calificate. Prezența la catedre a profesorilor suplinitori necalificați asigură continuitatea învățămîntului, dar, în același timp, această situație nu se poate permanentiza fără un minimum de preocupări pentru ridicarea calificării, pentru autoperfecționare, pentru depășirea unui nivel care este, în cel mai bun caz, ridicat deasupra diletanțismului prin vechime.

VECHIMEA NU ÎNLOCUIEȘTE O LICENȚĂ. Inspectorul șef al județului Dimbovița, tovarășul profesor Cornel Ionescu ne spunea că „o bună parte din profesorii suplinitori necalificați sint absolvenți de liceu cu o pregătire medie, lipsiți de experiență și tact pedagogic. Vechimea unora în posturile de suplinitori nu ascunde o autentică experiență profesională, ci o serie de eșecuri succesive la admiterea în institutele de învă-

țămînt superior sau chiar o dezinteres total față de calificarea în meseria care o practică temporar”. În județul Vrancea, toți candidații necalificați la suplîniri au fost supuși anul trecut la un examen-test (română și matematică scris). Proba a demonstrat clar divorțul dintre o presupusă experiență datorată anilor acumulați la catedră și calitatea cunoștințelor profesionale existente: suplinitori cu o vechime de 10 ani în învățămînt nu au obținut nici măcar notele limită de trecere.

CALITATEA CERE CALITATE. Există o directă proporționalitate între calitatea profesională a celui care dirijează de la catedră procesul de învățămînt și calitatea materialului uman format pentru a răspunde

CĂLIN STĂNCULESCU

(Continuare în pag. a II-a)

Excursie în împărăția Deltei.

Foto: O. PLECAN

FILMUL PENTRU TINERET

ANCHETA NOASTRĂ

Vii nemulțumiri față de calitatea problematică și artistică a filmului nostru par să se manifeste nu numai din partea publicului — cel care așteaptă de prea multă vreme pentru a avea de ce să fie foarte mulțumit — dar și a celor care fac filmele ori se ocupă profesional de ele.

Depășind controversa în jurul întrebării: „există un film pentru tineret?”, cei invitați să-și spună cuvîntul despre amploarea problematicii tineretului generației în filmul românesc par a fi de acord că această temă — tineretul — poate deveni pentru producția cinematografică o autentică sursă de învioreare, de îmbogățire. Critici, regizori, actori sint de acord că mai sint multe de făcut... Considerînd și redînd opiniile lor o facem cu sentimentul

comunicării unor angajamente publice, o expresie a dorinței comune ca despre „filmul pentru tineret” (și nu numai despre el) să se poată vorbi, în viitorul apropiat, nu doar în chip dezeriderativ. Pentru că singura concluzie pe care ne permitem s-o formulăm în urma acestor opinii ce dovedesc sesizarea deplinei importanțe a filmului pentru tineret este aceasta: există toate premisele, practice dar și teoretice, pentru ca filmul despre care vorbim să fie și filmul pe care-l privim.

CITIȚI în pag. a IV-a răspunsurile primite în cadrul anchetei

Secția de mecanizare cu cele mai bune rezultate

Cînd comitetul U. T. C.

nu-și ia în serios

propriile acțiuni...

o întrebare: cum se preocupă de educarea prin muncă, de comportarea morală, cetățenească a acestor tineri? Care tineri? Cei care erau citiți pentru abateri? Ii arătăm că sînt numiți vreo 20. Dar ce facuseră ei? De citiva zile că nu s-au ținut de treabă. Auzit și de Tănase Constantin care a fost dat afară, dar uite că în foaia volantă se publica și o scrisoare a tatălui acestuia trimisă mai înainte conducerii întreprinderii în care scrie: „Nu sînt aproape să știu ce face fiul meu pe acolo dar dumneavoastră aveți dreptul să-l faceți, oricît să-l readucem la locul de muncă, să-și poată plăti ce are de plată acolo”. Și, de scrisoarea aceasta secretarul nu știa.

— S-a discutat vreodată vreun caz dintre acestea în organizație?

— Nu, nu cunosc.

— Ce obiective și-au stabilit organizațiile U.T.C. în întrecerile dintre secții?

— Organizațiile?! S-au angajat, așa, în general, cu toți lucrătorii pentru îndeplinirea planului. Realizările secțiilor le urmărește dispeceratul împreună cu conducerea întreprinderii.

Si dacă secretarul comitetului coordonator nu știa care este secția cu cele mai bune rezultate, cum reușise aceasta să se detașeze, de unde aveau să știe tinerii din secții d.ă moment ce ei niciodată nu discutaseră despre așa ceva. Ei de fapt nu știau nici dacă fac sau nu parte din vreo organizație, deși sînt uchiști. În prezența secretarului comitetului coordonator îl întrebăm pe Eugen Moraru de la secția Bucov, cine e secretarul organizației lor, în intenția de a afla cit de cit ceva de la reprezentantul tinerilor. Nu știa.

— Tu ești, Moraru, nu-ți amintesti? A intervenit secretarul comitetului coordonator.

— Cîți uchiști și cite organizații aveți în întreprindere?

— Ridicăm din umeri și un răspuns... parcă 100 sau 200! La secția I-a, patru tineri cu care am stat de vorba mi-au spus că nu au auzit niciodată de secretar, n-au auzit, de nici o acțiune, de nici o întrecere. Iată ce mi-a declarat cel de al 5-lea, Florin Stan, cîștigătorul tractorului de bronz la Olimpiada mecanizatorilor din acest an:

— Neexistind organizații, cum ați vrea să existe acțiuni specifice?

30-35 de tractoare să nu lucreze, pentru că se depășește nejustificat consumul de piese de schimb, de carburanți, din 25 de secții cite are întreprinderea una singură nu a depășit cifrele normale; pe întreprindere cheltuielile ce revin la 1000 de lei veniturii fiind cu 173 lei peste cifra de plan. Iată cite și cite probleme s-ar fi putut aduce în discuție, cite probleme ar avea tinerii de dezbătut dacă ar fi organizații. Și cum înainte

de toate trebuie să se organizeze se pune întrebarea: Pe cînd aducerea la normal a organizațiilor de aici? Tovarășa Ștefania Vlădoiu, șef de sector al comitetului județean Prahova al U.T.C., principala colaboratoare a foii volante de care aminteam la început a spus o muncă pentru realizarea materialelor ce le sîmnează. Dar cu sprijinul lui a realizat aceste materiale și mai ales, pentru cine le-a realizat? A avut aici la I.M.A. Bărcănești o convorbire cu directorul. Conducerea întreprinderii și-a prezentat punctul de vedere. Tot de la conducere a aflat tovarășa Vlădoiu și toate celelalte cite le-a mai scris. Dar a discutat cu reprezentanții organizațiilor U.T.C.? Să nu uităm că dumneai este sefa sectorului tineret sateșc la comitetul județean U.T.C. A purtat un dialog cu tinerii acestei organizații? A venit sau a fost invitat să vină și a zis: X-ulescule vei fi secretar de comitet, și cu asta gata, nimeni nu a mai dat pe la Bărcănești. Din luna iunie s-a așternut aceeași tăcere ca și mai înainte. Cum se preocupă organizațiile U.T.C. de educarea prin muncă? Se întreba sefa sectorului într-unul din articolele publicate în foaia volantă. Dar ce fac cei care trebuie să le amintescă acest lucru, să ajute, să îndrume și chiar să controleze?

N. COȘOVEANU

Calificat acum trei ani la locul de muncă, David Jenic este unul dintre bunii sudori de la Șantierul naval din Galați.

Foto: O. PLECAN

O anchetă întreprinsă în două unități economice, în urma aplicării noului sistem de salarizare relevă:

- Ridicarea permanentă a productivității muncii
- Stimularea preocupării pentru perfecționarea profesională
- Reducerea fluctuației cadrelor

Datele la care, în urma întreprinderii sau alta, s-a trecut la experimentarea noului sistem de salarizare și majorarea salariilor, sînt diferite. Cu toate acestea, dacă privim retrospectiv activitatea unităților industriale, indiferent de ramura de care aparțin și dacă, mai ales, comparăm rezultatele obținute înainte și după aplicarea noului sistem de salarizare, vom remarcă, fără nici o excepție, o mai judicioasă folosire a timpului de lucru, creșterea producției, sporirea beneficiilor — altfel spus înscrierea pe o dinamică progresivă a eficienței economice. Nimic mai firesc decât avem în vedere că în noile condiții, retribuția este mai echilibrată legată de cantitatea și calitatea muncii prestate, de modul în care fiecare își aproprie atribuțiile ce-i revin. Iată, în cele ce urmează, argumentul celor afirmate.

La Șantierul naval din Giurgiu, întreprindere care aplică noul sistem de salarizare cu începere de la 1 ianuarie 1970, în primele 4 luni ale acestui an, față de perioada corespunzătoare a anului trecut, producția marfă vîndută și încasată a înregistrat o creștere de peste un milion lei, obținîndu-se pe această cale un volum de beneficii în sumă de aproape 700 000 lei.

Am vrea să se rețină — ne spune tov. Florea Dumitrescu, șeful serviciului organizației muncii — că aceste rezultate provin din mărirea cu 25 lei a productivității muncii pe salariat.

Creșterea influenței productivității muncii în majorarea realizărilor proprii poate fi constatată, de asemenea, și cînd extindem investigațiile asupra unităților economice aparținînd Combinatului de Pielărie și Încălțămînt din București. La Fabrica „Flacăra Roșie” înainte de aplicarea noului sistem de salarizare, productivitatea realizată era de 0,49 perechi pantofi pe oră. În noile condiții se lucrează cu o productivitate de 0,52 perechi pantofi oră.

Vorbînd însă despre amplificarea randamentului muncii trebuie să avem în vedere că în perioada premergătoare generalizării aplicării experimentale a noului sistem de salarizare, în toate întreprinderile industriale, pe baza unor studii minuțioase, s-a procedat la fundamentarea normelor, la înlocuirea celor existente — care nu mai erau în concordanță cu înzestrarea tehnică. Așa se explică situația de acum de la Șantierul naval din Giurgiu, unde concomitent cu extinderea muncii în acord, față de totalitatea activității de bază, remorcherii de 500 de cai putere este prevăzut a se executa acum în 90 zile o cantitate comparativ cu 96 180 ore în anul precedent, iar pontonul de suprastructură numai în 13 483 ore față de 15 039 ore cît era afectat în normele vechi. Au fost eliminate, astfel, situațiile în care normele erau depășite în proporții exagerate, chiar procentual de realizare pe uzină înregistrînd depășiri destul de mari.

La Fabrica „Dimbovița” — reia ideea tov. Alexandru Popescu, șeful serviciului normării muncii din cadrul combinatului de Pielărie și Încălțămînt din București — în secțiile de tăbăcărie normele se îndeplineau în medie în proporție de 130 la sută. Cîștigurile muncitorilor erau însă mult mai mici decît cele actuale, cînd în

același sector media îndeplinirii de normă este de 100 la sută.

În ambele întreprinderi prevederile noului sistem de salarizare, dintre care menționăm pe cele privind legarea cîștigului realizat de gradul de perfecționare a cunoștințelor profesionale — au reprezentat în primul rînd un stimul în creșterea interesului pentru însușirea unei calificări cît mai înalte, racordată la cerințele actuale ale producției. Dacă în condițiile vechiului sistem de salarizare, muncitorii utilizau frecvent procedul de a obține o depășire cît mai substanțială a acordului, fie chiar și prin executarea unui volum mai mare de lucrări de calificare inferioară, acum prin creșterea ponderii salariului față de cel total, realizarea unui salariu mai mare este posibilă numai printr-o preocupare permanentă pentru ridicarea calificării în vederea promovării în categorii superioare.

Un element pus în evidență în perioada experimentării noului sistem de salarizare îl constituie creșterea stabilității forței de muncă, restrîngerea sferii de influență a fluctuațiilor între secții și între întreprinderi.

În cazul Fabricii „Dimbovița” — ne informează tovarășul Marin Răileanu, șef adjunct al serviciului salarizării din Combinatul de Pielărie și Încălțămînt din București — în semestrul I al anului 1968, la 74 de salariati li s-a desființat contractul de muncă pentru lipsuri repetate de la serviciu, iar 107 au demisionat. Comparînd această situație cu cea existentă la sfîrșitul semestrului I 1970 — 39 și respectiv 61 — vom avea o imagine concludentă a modului în care prevederile noului sistem de salarizare acționează în sen-

sul permanentizării cadrelor în întreprindere.

Este necesar să adăugăm în acest context că în combaterea fluctuației rol determinant îl are faptul că salarizarea în curs de experimentare prevede aplicarea unor rețete tarifare diferențiate în funcție de condițiile specifice ale locurilor de muncă. În tăbăcărie, de pildă, salariile muncitorilor sînt cu 10-15 la sută mai mari decît în celelalte secții ale Combinatului de Pielărie și Încălțămînt. Un șefiutor de pildă, care înainte avea la categoria V-a un salariu de 1020 lei primește acum cu 431 lei mai mult, această prevedere contribuind la legarea mai strîns de operațiile pe care le execută, coînterensarea materială acționînd în mod pozitiv asupra rezultatelor muncii lui și activității unității economice din care face parte în ansamblu.

Desigur, în legătură cu urmările favorabile ale aplicării noului sistem de salarizare s-ar putea adăuga multe alte lucruri. Se cere amintită influența lui asupra sîmănătorii indicilor de folosire a utilajelor și a timpului de lucru, pentru întărirea disciplinei în producție și optimizarea calității produselor. Sînt aspecte ce își pot găsi locul în cuprinsul unor articole viitoare. Înainte de a încheia vrem să subliniem că o concluzie formulată deja, ca după 1 martie — dată la care a fost încheiată generalizarea experimentării noului sistem de salarizare — în toate ramurile economiei naționale — activitatea întreprinderilor industriale cunoaște o impulsie continuă, corelarea retribuției cu munca efectivă prestată materializîndu-se în rezultate superioare, într-o eficiență sporită.

GH. GHIDRIGAN

Ca întotdeauna startul se dă în sudul țării: a început recoltatul porumbului.

LOCUINȚE NOI

Aproape 1 500 de locuitori din orașele Piatra Neamț, Roman, Bicăz și Tg. Neamț s-au mutat de cîteva zile în locuințe noi. În cursul lunilor anterioare din acest an, alți 2 500 de oameni ai muncii din județul Neamț au primit apartamente. O intensă activitate de construcție de locuințe se desfășoară și în satele județului. În ultimii 10 ani, peste 40 la sută din populația rurală și-a construit case noi.

(Agerpres)

(Urmare din pag. 1)

— Noi angajați sînt, desigur, foarte interesați de problema cazării. Ce le oferiți în acest sens?

— Dacă vă voi spune că la ora actuală avem o disponibilitate de 850 de locuri în cîmine noi pentru nefamilisti, cu tot confortul posibil și că ne sînt în puțință să rezolvăm tot atît de operativ și cererile familiștilor (construim pentru 1971 în Valea Jiului 1 180 apartamente) vă dați seama că cei care doresc să vină aici și sînt hotărîți să muncească serios — n-au de ce se plînge.

— Și totuși vă arde pe degete lipsa minerilor...

— Mulți dintre cei care vin, nu stau. Caută muncă ușoară și cîștiguri bune. Așa ceva la noi nu se găsește.

Explicația tovarășului director nu este completă. Sînt și plîmberii obișnuiți și schimbă de pe o zi pe alta locul de muncă, dar printre cei 10 000 care au plecat anul trecut din exploatarea minieră ale centrului, printre cei 5 113 cîți le-au părăsit în primele 7 luni ale acestui an, au existat, desigur, mulți care au bătut la porțile mineritului cu dorința de a rămîni.

— Aceștia de ce au plecat?

— S-au speriat de mină.

Este de fapt cauza esențială, aparent neglijabilă dar autentică, confirmată și de către directorii de mină, maistrii și minerii veterani, cu care am discutat. Dacă colaborarea în subteran — această trecere bruscă de la orizonturile largi și luminoase ale zilei la întunericul și strîmtoarea galeriilor întortocheate la sute de metri în adîncuri — nu este bine pregătita din punct de vedere psihologic, șocul devine inevitabil și hotărîtor în îndepărtarea tînărului de meseria în care și-a încercat norocul.

— O asemenea pregătire este posibilă. Ați încercat-o?

— Sîntem în căutarea metodei — ne spune tovarășul director. Deocamdată am înființat în acest scop trei centre de instruire în Valea Jiului.

Ele funcționează deja de un an de zile, timp în care, așa cum spuneam, sînt foarte mulți dintre cei care au trecut prin aceste activități care abatajelor — cum se vor în esența lor centre de instruire — n-au fost totuși reîntîniți. Nu s-au acomodată cu atmosfera minei, șocul de propagandă se desfășoară renunțînd în cele din urmă la tentațiva lor de a se stabili aici. Concluzia se subînțelege: centrele respective nu și-au găsit încă stilul de muncă educativă, de apropiere a tinerilor de meserie, metodele cele mai convingătoare, n-au găsit cale spre inimă spre psihicul și curajul acestora, riscînd să devină încă de la începutul activității lor un fel de birouri tehniciste, reci și neospitaliere, formate și neeficiente. După cele 10 zile cit durează instruirea, prospeții mineri sînt lăsați la voia întâmplării, repertați nu întotdeauna în brigăzile bine organizate, fără să fie urmăriți și ajutați în

continuare, cu grijă și înțelegere.

— Pe dumneavoastră cine v-a introdus în atmosfera minei? I-am abtat pe tovarășul Dionisie Barba, unul dintre cei mai renumiți mineri ai Văii Jiului.

— Tata. Aveam 17 ani. Iar pe cel tătăl lui. Sîntem a patra generație de mineri. La vîndul meu, am adus în abtat alți doi frați.

Lîngă umărul părintelui sau al fratelui mai mare, pasul tînărului în mină este, se înțelege, cel mai sigur. Dar tradiția transmisiei meseriei în familie este aici pe cale de dispariție. Dovada: din cei aproape 2 000 de absolvenți ai școlilor generale din municipiul Petroșani au optat pentru școlile profesionale cu profil minier — sub 100. Planul de școla-

„VENIȚI CU NOI LA MINĂ!”

riază în aceste unități nu se realizează.

— Cum popularizată meseria de minier, școlile profesionale pe care le aveți, avantajele, condițiile existente?

— Cum spuneam, prin delegații, prin adrese către diverse școli generale, reclame în ziarul local. Chiar recent am publicat o pagină-reclamă intitulată „Veniți cu noi la mină”, precum și un anunț repetat de mai multe ori în legătură cu clasa de mineri înființată anul trecut.

Rezultatele sînt însă foarte slabe pentru că această muncă de propagandă se desfășoară nesistematic, în campanii. Repetăm anulul despre care vorbea tovarășul director: „Pentru meseria de mecanizator-miner... se primesc fără alt concurs, solicitanții care au obținut cel puțin media 5 la scolare de admitere din anul 1970 la alte școli profesionale, licee de cultură generală, școli de specialitate dar nu au fost admisi”. Adică, școlile profesionale de mineri sînt dispuse cu alte cuvinte să primească pe oricine, indiferent de pregătire, indiferent dacă prezintă sau nu, garanția capacității, a seriozității. Este o tentativă la mîndria și vrednicia pe care o admirăm

cu atîta sinceritate la mîncii nostri. Nu prin concesi la calitățile pe care le cere această meserie trebuie să se realizeze, scop abataje ci ajutîndu-i să-i descopere adevăratele trăsături, adevărate valori și utilitate socială, greutatea ca și satisfacțiile, riscurile ca și frumusețea îndepărtată a căutării de comori.

Spoim că tradiția transmisiei profesiei profesionale în familia minerilor Văii Jiului este pe cale de dispariție.

— Cum o explicați?

— Sînt două cauze principale, ne răspunde un psiholog din Petroșani. Lipsa unei tradiții profesionale bine dirijate și neînțelegerea unor părinți care vor ca fiii lor să realizeze, pe bună dreptate, mai mult, să urmeze școlii cu profil intelectual, indiferent dacă au sau nu inclinabile necesare.

Sînt de altfel cauzele de la care trebuie să se pornească în reinvierea tradiției respective. Dorința părinților este justificată și societatea noastră socialistă oferă toate condițiile necesare pentru ca cei mai înalte trepte ale științei și creației tuturor copiilor țării. Dar vocațiile lor diferă de la individ la individ. A neglija acest adevăr înseamnă a forța și demorata caracterelor. Din cei aproape 2 000 de absolvenți ai școlilor generale pe care-i școlim team, mulți n-au reușit la liceu. Unii dintre părinții acestora prețerea însă să-i înăcașă, în speranța că vor curge peste un an sau două nu peste doi. Dar oricum, să nu ajungă la școlii profesionale minieră și creației profesionale trebuie combatută.

— Cine și cum să ducă această muncă, cu ce argumente să operăm mutațiile în concepția părinților și a elevilor, ne întrebăm și noi. Trebuie să dîm sfatul directorului profesional personal și învățămîntului cînd lumea vizează astăzi medicina și inginerie sau pur și simplu o muncă funcționarăscă fie chiar de nivelul cel mai de jos?

Întrebarea este justificată doar în măsura în care ea nu și-a găsit încă răspunsul. Dar ei trebuie să vină nu din afară ci de la aceiași factori care își pun întrebarea și au de altfel responsabilitatea găsirii lui. Și nu-i chiar atît de imposibil de a-l găsi. Se bește de pildă de ani de zile de „cabinetele de orientare profesională pentru elevii școlilor generale dar ele încă nu există sau există exclusiv formal, fără un program, fără o metodologie și personalitate. Chiar noțiunea în sine de „orientare profesională”, dezbătută la infinit dar neconcretată, nelundamentată riguros științific, s-a banalizat și compromis. Valea Jiului oferă toate condițiile ca ea să fie reabilitată, transformată din idee în instituție, într-o autentică și prestigioasă școală, la care fiii minerilor, ceilalți elevi să-i descopere adevăratele vocații. Și milenara profesie minierăască — profesionele tînărului și bărbăției — își va găsi, fără îndoială, în acest cadru, chemații ei care să-i ducă nobilitatea mai departe.

AGENDIA

Tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, secretar al Partidului Comunist Român, președintele Consiliului de Stat, tovarășul ION GHEORGHE MAURER, președintele Consiliului de Miniștri al Republicii Socialiste România, au primit din partea Comandantului FIDEL CASTRO RUIZ, prim-secretar al C.C. al P.C. din Cuba, prim-ministru al Guvernului Revoluționar, dr. OSVALDO DORTICOS TORRADO, președintele Republicii Cuba, următoarea telegramă:

In numele poporului din Cuba, al Partidului Comunist și al Guvernului Revoluționar, vă exprimăm dumneavoastră și prin intermediul dumneavoastră poporului, partidului și guvernului Republicii Socialiste România, mulțumirile noastre pentru cordialul mesaj trimis cu prilejul celei de-a XVII-a aniversări a zilei de 26 Iulie.

La rîndul nostru, ne este plăcut să vă reamintim cele mai bune urări pentru fericirea și progresul poporului, partidului și guvernului român.

NICOLAE CEAUȘESCU, președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, a trimis președintelui Republicii Finlanda, URHO KEKKONEN următoarea telegramă:

Cu ocazia celei de-a 70-a aniversări a zilei Dumneavoastră de naștere, primii, vă rog, domnule președinte, călduroase felicitări, urări de sănătate și fericire.

Folosesc acest prilej pentru a-mi exprima, încă o dată, convingerea că bunele relații existente între România și Finlanda se vor dezvolta și în viitor, în folosul reciproc al popoarelor noastre, al păcii și securității în Europa și în lume.

NICOLAE CEAUȘESCU, președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, a trimis Excelențelor lor FRANCESCO VALLI și EUSEBIO REFFI, Căpitani Regenti ai Republicii San Marino, următoarea telegramă:

Cu ocazia zilei naționale a țării Dumneavoastră, în numele poporului român și al meu personal, adresez Excelențelor Voastre felicitări cordiale, iar poporului prieten al Republicii San Marino cele mai bune urări de prosperitate, fericire și pace.

Primire la C.C. al P.C.R.

Tovarășul Dumitru Popescu, membru al Comitetului Executiv, secretar al C.C. al P.C.R., a primit în cursul zilei de marți delegația de ziariști din R.P. Chineză, condusă de Sie Wen-Cing, membru al Comitetului Agenției „China Nouă”, care face o vizită de prietenie în țara noastră și care a participat la manifestările prilejului de cea de-a XXVI-a aniversare a eliberării

României de sub jugul fascist.

La primire, care s-a desfășurat într-o atmosferă caldă, tovarășii Vasile Vlad, șef de secție la C.C. al P.C.R., Andrei Vela, adjunct de șef de secție la C.C. al P.C.R.

A fost prezent Cîian Hai-fun, ambasadorul R.P. Chineză la București.

RECEPȚIE

Cu prilejul celei de-a 25-a aniversări a proclamării Republicii Democratice Vietnam — Ziua națională a acestei țări, ambasadorul R. D. Vietnam la București, Nguyen Dang Hanh, a oferit miercuri seara o recepție în sala-tele ambasadă.

Au luat parte tovarășii Ion Gheorghe Maurer, Paul Niculescu-Mizil, Manea Mănescu, Ion Pătan, Vasile Vlad, șeful secției relații externe a C.C. al P.C.R., ministrul Cornel Mănescu, Mircea Mălița, Mihai Suder și Teo-

dor Vasiliu, Ion Gheorghe, prim-adjunct al ministrului forțelor armate, șeful Marelui Stat Major, membri ai C.C. al P.C.R., ai Consiliului de Stat, conducători ai unor instituții centrale și organizații obștești, oameni de știință, artiști și cultura, generali și ofițeri superiori, ziariști.

Au participat șefii ai misiunilor diplomatice acreditate la București și membri ai corpului diplomatic.

(Agerpres)

Către Comitetul Central al Partidului Comunist Român, tovarășii Nicolae Ceaușescu

(Urmare din pag. 1)

Prilejul pentru îndeplinirea sarcinilor ce le sint incredinate, contribuind astfel la realizarea prevederilor viitorului plan cincinal. Eforturile lor vor fi îndreptate în direcția fundamentării științifice a soluțiilor de proiectare, execuție și exploatare a lucrărilor de îmbunătățiri funciare, a inventarierii resurselor de sol ale țării în vederea zonării și profilării producției agricole, a utilizării rationally a îngrășămintelor, perfecționării tehnologiei so-

lului în scopul ridicării continue a capacității lui de producție în vederea realizării acestor importante obiective de interes național. Participanții la conferință se angajează față de conducerea partidului și de personal de a munci cu tot devotamentul, încadrîndu-se în efortul general al poporului nostru pentru edificarea socialismului și înflorirea patriei noastre.

Președintele Societății Internaționale Române de Știința Solului Acad. Prof. Dr. doc. GR. OBREJANU.

RUGBI Tarbes incheie turneul neinvins

Partida amicală de rugbi, desfășurată ieri după-masă în Parcul Popului, a oprit, de astă dată, echipa franceză Tarbes, afiliată în turneu în țara noastră, o selecționă divizionară compusă din candidații la tricoul național secund care urmează să plece în Franța.

Intilnirea a fost spectaculoasă, presărată cu câteva faze de bun nivel tehnic și tactice. Divizionarii noștri au încercat un joc deschis, la mână, cu șarje rapide pe linia de înaintare și pe trez sferturi, dar toate încercările s-au „sufoacă”, din lipsă de clarviziune, în prezaua burlurilor adverse. Francezii, mai exacti, au speculat câteva greșeli ale partenerilor și au terminat învingători. Rezultatul scor mult prea categoric față de desfășurarea partidei: 14-3 (3-0). Atuurile lor au fost jocul la grămadă, unde au tatonat majoritatea „baloanelor”, și mai ales contraatacurile, din care, de altfel, au și înscris 3 puncte, ultimele cinci printr-o frumoasă interceptare un atac al nostru, urmat de o cursă irezistibilă și o înscris la centru. Și asta chiar în ultimul minut de joc.

Selectionabilii, în schimb, au ratat copilărește, lăsînd nerușinatele câteva lovituri libere din poziții avantajoase, dintre care una a aproximativ 15-18 m pe centru. Se simte exact lipsa unui șuteur de clasă!

S. UNGUREANU

MERIDIAN

La Torino, în cadrul Jocurilor mondiale sportive universitare au început întrecerile de atletism. Cel mai bun rezultat în calificările probei de săritură în lungime l-a obținut fostul atlet de ELENA VINTILA (România) 6,15 m. Canadiana Dianne Jones a realizat 6,09 m, iar Heide Rosendhal (R.F.G.) — 6,07 m.

În concursul de tenis finala probei de dublu bărbați a revestit cuplului japonez Sakai — Kamiwazumi, învingător cu 7-5, 2-6, 6-3, 5-7, 6-0 în partida cu perechea Leyus — Volkov (U.R.S.S.).

Ministrul federal pentru tineret, familie și sănătate din R. F. a Germaniei, Käte Strobel, a fost timp de o zi oaspetele litoralului românesc al Mării Negre, unde a vizitat diferite stațiuni turistice și Spitalul de copii din Constanța.

Miercuri dimineața, doamna Käte Strobel a vizitat Combinatul de confecții și tricotate „București” și Palatul pionierilor.

SALUT

(Urmare din pag. 1) filozofii marxiste, să cultive cu perseverență tradițiile patriotice ale poporului român, devotamentul nemărginit față de partid, față de cauza socialismului, spiritul internaționalist, curajul. Partidul Comunist Român — i-a fost și îi este tradicție.

Cu prilejul aniversării a 50 de ani de la apariția, ziarul „Știința tineretului” adresează colectivului redacțional și colaboratorilor revistei „Lupta de clasă” un calduros salut, urîndu-le noi succese în activitatea pusă în slujba înfăptuirii politicii interne și externe marxist-leniniste a Partidului Comunist Român, a hotărîrilor Congresului al X-lea, pentru edificarea în România a societății socialiste multilaterale dezvoltate.

„Europenele” de talere

Ne mai despart doar cinci zile de startul unei noi competiții internaționale de prestigiu, zădușul de Capitala țării: Campionatele de Talere de la Școala sportivă nr. 1. Poligonul „Tunari” — acest complex sportiv ultramodern, renumit în Europa și în lume — va avea ca oaspeți ai stăndurilor sale un număr de 252 de trăgători cu arma de vîntoare, reprezentînd 26 de țări (dintre paranteze, numărul de sportivi anunțați): Austria (11), Belgia (3), Bulgaria (6), Cehoslovacia (3), Danemarca (12), Elveția (7), Finlanda (12), Franța (15), Grecia (11), Islanda, Irlanda (9), Italia (19), Liban (12), Marea Britanie (13), Norvegia (2), Olanda (2), Polonia (12), Portugalia (1), R.D.G. (1), R. F. a Germaniei (16), Spania (10), Suedia (7), Ungaria (8), U.R.S.S. (20), Turcia (9), România (15).

Campionatele continentului se vor desfășura la cele două clasice probe ale armelor cu alce: talere aruncate din șarj (trap), și talere aruncate din turn (skeet). Interesant de menționat că trapul — probă mai veche, cu tradiție programată cea de-a 31-a ediție a C.E., în timp ce skeet-ul, a 17-a. Campionii mondiali „en-tre-tre” al celor două probe — respectiv Iainanul Enlo Matzner și soviectul Iuri Turanov — vor fi prezenți și ei la București în luna viitoare. Intre 17-22, are loc campionatul mondial.

Comisia de organizare, prin directorul de concurs prof. Gavrilă Barani — președintele Confederației europene de tir și secretar general al F.R.T. — care ne-a furnizat date privind „ultima oră” a pregătirilor, s-a străduit, și a reușit pe deplin, să asigure toate amănunțelii legate de această competiție continentală a exacti-

FLORIN IURCENCO, de la Școala sportivă nr. 1

RODICA VEZEANU, o talentată concurentă în probele de „trap” ale C.E.

tății. Numeroase trofee (medaliilor) li se vor oferi chiar arme de vîntoare cu focuri duble, cupe, medali și alte distincții vor răsplăti eforturile celor mai buni trăgători. Conform regulamentului de participare, sint considerați

juniori — pentru că la fiecare probă vor participa și cîte doi juniori din partea fiecărei federații naționale europene, în afara celor 5 seniori și 2 senioare — toți trăgătorii născuți după 31 decembrie 1950.

• ZIARUL NOSTRU, CONSECVENT PREOCUPĂRII SALE DE A STIMULA, SUB DIVERSE FORME, AFIRMAREA TINELORE TALENTE A INSTITUIT CUPE DE CRISTAL A „ȘCINTEIA TINERETULUI” CARE VA FI DECERNATA JUNIORILORUI (STRAIN SAU ROMÂN) AUTOR AL CELEI MAI VALOROASE PERFORMANȚE A „EUROPENELOR”.

R. VIOREL

ATLETISM

După campionatele republicane ale seniorilor

Putem fi mulțumiți?

Fără îndoială că tenta întrecerilor a fost dată de acea lătură de gong ce anunță începutul unui spectacol, pe care a marcat-o Lia Manoliu cu recordul ei obținut la prima aruncare. Simbol de perseverență și seriozitate în pregătire, Lia Manoliu demonstrează încă o dată că valoarea nu are vîrstă și că în ierarhizarea atleților noștri, performanța trebuie să fie criteriul decisiv. Și recordurile lui Diana Pîșalul a prîjnită sau cel al junioarei Mariana Filip la 400 m plat sint bine situate pe plan internațional și ele bucură mai ales că lasă să se întrevadă că sint doar o etapă în evoluția acestor atleți.

Poate că și numărul recordurilor — al performanțelor bune ar fi fost mai mare, dacă s-ar fi prezentat la start o serie de juniori de valoare care, pe ici pe colo, puteau să facă „zile frite” celor care s-au urcat pe podium. Doja, Mirza, Schuța, Fița, Jînga și alții au lipsit. Unii din ei se pregătesc pentru „europenele” de juniori de la Paris, alții au avut alte motive. Sugerăm antrenorilor să mai mediteze asupra acestei evitări a concursurilor, care în general nu se mai întîlnesc la atleții de mare valoare. Revizuirea de concepții nu slăbește, ba dimpotrivă, pot îmbunătăți valoarea unei metodei de pregătire.

Există îndeobște tradiția ca mulțimea performanțelor deosebite dintr-un concurs să estompeze pe cele slabe, să le treacă neobservate. De data aceasta recentele campionate, extremele în bine sau în rău, nu au abundat (poate de aceea și acest titlu de marginali). Dacă în câteva probe, disc tele, triplușul, 50 km marș, am avut rezultate bune, la greutate băieții și alergările de fond, aceleași performanțe mediocre. Avem tot respectul pentru pasiunea lui Adrian Gagea sau Constantin Crețu, clasați pe primele locuri la greutate. Ei merita laude că se mențin în fruntea unei probe, fără să li se

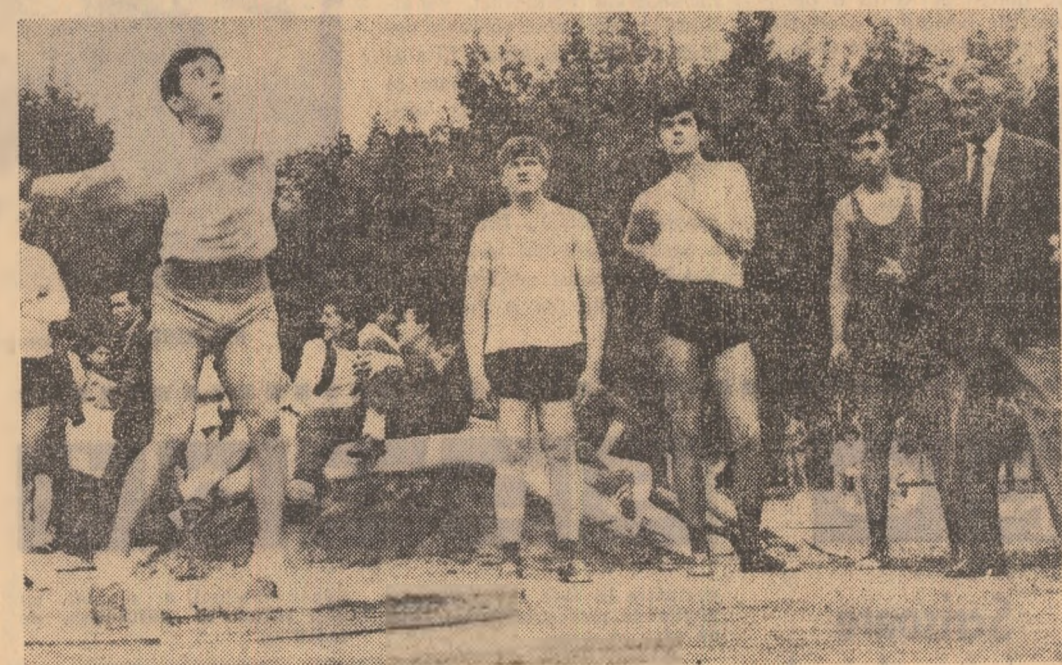
acorde condiții deosebite de pregătire, și nici satisfacția concursurilor în deplasare și nici chiar în țară, cu echipa națională. Toți este absolut necesar ca federația de specialitate să întreprindă și alte măsuri mai eficiente decît inlocuirea lor din concursurile echipei naționale, măsura care pînă acum s-a dovedit, după cum era și normal, totodată ineficace. De asemenea și la probele de fond, în afara retrogradării unor antrenori (notați bine: a celor mai buni antrenori care au dat elemente în reprezentativele naționale) — derajația nu a găsit nici o altă măsură eficientă. Se fac discuții, se propun soluții, și alt.

Și o ultimă problemă. S-a scris la timpul său și pe bună dreptate, s-au luat măsuri energice de control antidoping și chiar s-au pedepsit cîteva atleți care foloseau substanțe practice incorecte. La recentele campionate, de asemenea, au fost trimiși unii atleți la acest control.

Au fost însă unii, care deși desemnați pentru control, nu s-au prezentat. Este necesar să se facă și aici lucruri, dacă vrem să combatem definitiv aceste practici nepermise.

Despre organizare, în general lucruri bune. Poate ar fi mai bine însă să nu mai întîlnim asemenea „manifestări de forță” cum s-a petrecut la 800 m băieți, unde după ce Gheorghe Ungureanu a fost descalificat pentru jenarea lui Damaschin, în finalul cursei, a fost reintegrat în clasament și premiat (chiar la intervenția sportivă a lui Damaschin) pentru că în final, în rezultate, Ungureanu s-a apară din nou descalificat. Nu folosesc a atletismului aceste demonstrații de opinii diferite, și chiar dacă ele există, se pot rezolva în cadrul ședințelor de arbitri sau de federație și nu în prezența atleților, antrenorilor și spectatorilor.

SILVIU DUMITRESCU

ATLETISMUL — una dintre cele mai îndrăgite probe ale „Cupei”.

CUPA TINERETULUI DE LA SAȚE

O „PIESĂ DE GREUTATE” A CALENDARULUI COMPETIȚIONAL

Da scurt interval după consumarea fazelor județene — ultimele la această ediție — ale celei mai de adevărată competiții rezervate sportivilor săteni, bilanțul, considerat la margine, se află în centrul preocupărilor activiștilor de specialitate ai Comitetelor județene ale U.T.C. Așa cum este și firesc, „Cupa” anului 1970 a depășit prin calitate ediția precedentă și încă la unele capitole esențiale. „Se cuvine a fi menționat numărul crescut de participanți în toate cele 39 de județe ale țării — este de părere tovarășul ALEXANDRU MUREȘAN, adjunct de șef de secție la C.C. al U.T.C. Aceasta, ca rezultat al preocupării mai sus-menționate manifestate în cadrul fiecărui comitet județean de a extinde reperele primei etape a competiției. S-a izbit astfel, ca în fazele pe cercuri și asociații sportive săsești, prin repetarea sub diverse forme de „concursuri de casă” a întrecerilor în cadrul celor șapte discipline sportive, prin folosirea la maximum a posibilităților materiale — tenuri, amenajări sportive simple, material și echipament sportiv bine gospodărit să fie cuprinși toți tinerii care muncesc și trăiesc la sat. Un numeros corp auxiliar de instructori, cadre tehnice medii, profesori (și nu numai de educație fizică), specialiști ai C.J.E.F.S., își au un merit în contextabil în succesul deplin al ediției. Un „clasmament neoficial” întocmit pe baza criteriilor enunțate ar trebui să aibă următoarea configurație: Cluj, Dolj, Mureș, Covasna, Harghita, Gorj, Timișoara, Tulcea.”

Referindu-ne la disciplinele sportive ale „Cupei” putem constata unele salturi valorice apreciable. Dacă fotbalul, voleiul și handbalul se mențin și anul acesta pe primul loc în ceea ce privește răspîndirea și adevăratea de care se bucură în rîndul sportivilor săteni — cu adăugirea că în competiția feminină de handbal s-au înregistrat cu mult mai multe echipe înscrise, în primele etape, față de anul trecut — oina, în schimb, poate fi considerată revelația ediției. Aproape 400 de echipe bine echipate, în toate județele, fără excepție, au făcut să incine de

partea acestei discipline sportive ponderea preocupărilor. Mai mult, după încheierea fazei a treia, pe județ — a fost pentru prima oară în istoria sportului nostru național, cînd s-au stabilit campioane județene — întrecerile la oină au evoluat pe un plan aparte: faze pe opt zone și finale pe țară, dețasate, sub forma recent încheiate „Cupe a U.T.C. la oină”. Dar, despre această competiție, dat fiind caracterul ei deosebit, ne vom ocupa într-un material separat. Trîntă, disciplina sportivă a celor puternici, a izbit și se impună și ea: în toate județele și la totalul celor șase categorii de greutate, lupta pentru titluri a dat loc la întreceri spectaculoase. Mulți dintre proaspeții laureați, lanșați cu această ocazie, sint realmente dotați pentru sportul de performanță — luptele — în care, competiții similare, au consacrat campioni de talia lui Bercocanu sau Martinescu. La atletism, saltul valoric s-a manifestat în două direcții: prin îmbunătățirea evidentă a rezultatelor tehnice și mai semnificativ, prin acoperirea întregului număr de categorii ale competiției. În special la comune și centre de comune, au semnalat toștii probe în care s-a recurs totuși metodele improvizative: stațefete. Este, de altfel, un punct asupra căruia specialistii Secției Sport a C.C. al U.T.C. se vor pronunța, în sensul îmbunătățirii lui. Ciclismul — un „copil vitreg”: disciplina sportivă care, chiar la unele faze județene, abia dacă s-a intrat în viață, participanții sînt în număr de douăzeci și cîțiva, și cît de mult pedalează ei zînic. Și totuși? La Cluj, de pildă, cîștigătorii fazei județene sînt în număr de douăzeci și cîțiva, și cît de mult pedalează ei zînic. Și totuși? La Cluj, de pildă, cîștigătorii fazei județene sînt în număr de douăzeci și cîțiva, și cît de mult pedalează ei zînic. Și totuși? La Cluj, de pildă, cîștigătorii fazei județene sînt în număr de douăzeci și cîțiva, și cît de mult pedalează ei zînic. Și totuși?

Referindu-ne la disciplinele sportive ale „Cupei” putem constata unele salturi valorice apreciable. Dacă fotbalul, voleiul și handbalul se mențin și anul acesta pe primul loc în ceea ce privește răspîndirea și adevăratea de care se bucură în rîndul sportivilor săteni — cu adăugirea că în competiția feminină de handbal s-au înregistrat cu mult mai multe echipe înscrise, în primele etape, față de anul trecut — oina, în schimb, poate fi considerată revelația ediției. Aproape 400 de echipe bine echipate, în toate județele, fără excepție, au făcut să incine de

Cu toate succesele înregistrate în anul acesta, loc pentru mai bine a mai rămas încă. Ne gîndim în primul rînd la sprijinul pe care sint datorate să-l deorganizeze C.J.E.F.S. La Galați și la Reșița, de pildă, bazele sportive necesare fazelor județene, n-au fost puse la dispoziție decît în primul caz în urma unor serioase intervenții. Aceasta, în deplin contrast cu numeroase alte localități, cum ar fi Bîrladul (unde finala la fotbal, arbitrată de un arbitru de divizia A, a avut loc în cuplaj, pe stadionul central „Rulmentul”, cu un meci internațional de rugby) sau Clujul (care, pentru evenimentul alitarea timpului nefavorabil, auveau asigurare săliie „Armatei” și chiar „Palatul sporturilor”).

Marea competiție a fost un bun prilej pentru organizatorii diverselor etape de a-și manifesta din plin inițiativa și priceperea. Să nu uităm că regulamentul acordat suficient de larg pentru stabilirea programelor. În soluționarea unor situații în funcție de anumite condiții concrete. Unele județe n-au greșit deloc programînd probele individuale într-o duminică și jocurile sportive în ziua (Vaslui, de exemplu) și chiar în localități diferite: în altă situație (Covasna), se putea apela la soluția loviturilor de la 11 m. în turneul final la fotbal, pentru departajare, și nu la cea de o mie de metri, care a jăcătorilor (trezînd peste amănuntul că echipa comunei Cernat s-a făcut vinovată de grave abateri de la disciplina, fiind descalificată tocmai în legătură cu aceste calcule). Nu este puțin adevărat că același regulament care permite interpretării atunci cînd este vorba ca întrecerile să aibă de cîștigat, este susceptibil de unele prejudecări și ca oamenii și ca meseriași. Mi s-a urit și mie de cînd n-am mai fost scutit noaptea din somn și adus de acasă pentru vreo defecțiune neprevăzută. Înțelegeți, nu e vorba de „deranji” — noi, constructorii dormim iepurește — e vorba că băieții — oricare dintre ei — se descurcă singuri, în orice împrejurare. De aceea pot să spun că somn mai liniștit decît în aceste luni — cînd e mare fierbere pentru construcția barajului deversor — n-am mai avut de ani de zile. Mai multe nopți albe mi s-a făcut. Politehnică-Iasi (sint vîrcoace și ca microbil sint cu leșii) cînd era să retrogradeze, decît băieții mei de pe macarale.

— Poate că ei duc o viață mai sportivă.

— Ca băieții. Mai un film, mai un bal, mai un șpriț.

— Atunci care e secretul performanțelor?

— V-am spus: punerea de acord. De-ndată ce-am hotărît, cu toții, că meseria e sîntă, că nu e ceva de joacă, hotărît a rămas.

— O ultimă întrebare: Băieții d-iale, tineri cum sint, nu se „umfă-n penie” niciodată, socotindu-se excepționali și indispensabili, n-au mindria meseriei?

— Cum să n-o aibă! Numai că o păstrează-n ei, discret, bărbătește, nu o mărturisesc nimănui.

— Nici dumitale?

— Nici. Mai ales!

VIOREL RABA

(Urmare din pag. 1)

sigur — în cei 13 ani de cînd ești în această meserie. Pentru asta vom face un calcul cît se poate de simplu: 8 x 40 x 2600. Pofim carnul meu și fă socotărea... Cîți îți dă?

— 832000 de metri.

— Adică 832 de kilometri. Adică aproximativ distanța Mangalia — Timișoara, străbătută de dia, cu pasul, dar în sun, pe cărări de metal de cea mai perfectă veritabilitate.

— Și ce vrei să demonstrezi cu asta?

— Că profesia dumitale este, în afară de marea ei modernitate și utilitate, una a performanțelor sportive — 800 de km este, dacă nu mă-nel, o cifră stratosferică — o profesie a performanțelor realizate în mod firesc, fără să te gîndești la ele. Te-ai gîndit vreodată la calculul pe care îl-ai propus eu acum?

— Bineînțeles că nu m-am gîndit — nimeni din meseria noastră nu se gîndește la asemenea chestii. Dar, că să fii sincer, rezultatul obținut prin înmulțirea de mai înainte nu mă emoționează nici un pic.

— De ce?

— Să vă explic. Dvs. vrei să dovedești că meseria noastră, a macaragiilor, este o meserie excepțională...

locomotivă în 10 ani de meserie? Dar lungimea trenurilor tratate de el în acest răstimp? Sau: La ce înălțimi ajunge un petrolist care urcă pe țurle, zi de zi, timp de 13 ani? Sau un linier... Dar să zicem că acestea sint meserii care pot părea excepționale. De aceea, să ne oprim la altele, mai obișnuite. De exemplu: Ce lungime atinge bara de metal implantată în opera de un fierar betonist într-un deceniu de muncă? Dar cantitatea de cuie pe care le bate un dulgher într-o viață de om? Dar distanța, în cusătură, pe care o acoperă muncă unei croitorese într-un șfert de veac? Putem întreprinde asemenea calcule și în lumea necalificată: Cît pămînt dislocă un săpător zilier în cîțiva sezoane pline? Sau să ne gîndim la meseria de alt gen: La ce cifră astronomică se ridică, adunate, numerele cu care operează un contabil pînă iese la pensie? Și chiar la meseria de... ziarist: Puse cap la cap articolele scrise de un reporter în 20 de ani de activitate, cite... hectare de hirtie acoperă?... Și așa mai departe.

— Totuși, n-ai izbituți să mă faci să-mi schimb gîndul. Nu uita că cei peste 800 de km, reprezintă nu numai o „cărare” de metal parcurută ci și construită, piesă cu piesă, treaptă cu treaptă. Mi se pare mie, sau opoziția dumitale izvorăște dintr-o modestie exagerată?

— De ce exagerată?... Norma obligatorie chiar să se spun: lucrez în construcții din '52. Am fost mecanic de montaj la Sadu 5-Sibiu, apoi la Telih-Hunedoara, la Barajul Combinatului, apoi la Rovinari și în '64-am venit aici, la Forțele de Fier. Am văzut multe și am în-

vătat multe în acest răstimp. Mai ales din '57, de cînd lucrez la macarale. Cînd am trecut în noul domeniu, nu mai era nimeni ca mine. Urcam pe mașini ca vîntul și ca gîndul. Ajuns sus imi umflam pieptul și-mi notam privirea peste santier întocmai ca un... indian din filme, cînd scrută, zăd de pe piscuri pleșuie, preeria. Iar cînd coboram să, uitam la oameni tot de sus, ca un... cărușăz, căzuse numai cîteva minute înainte, mîci cîl furnicile. Imi intrase-cap că

o fac și acrobății de circ — și iau și aplauze pentru asta, că asta e meseria lor. Dar meseria noastră e alta. Pe voi așa vrea să vă aplaud pentru viteza cu care citiți planșurile mașinilor, pentru montajele și, mai ales, pentru condițiile în care lucrează agregatul după ce l-ați montat. Cînd n-o să se ivească nici o stagnare din vina voastră, cînd o să vă puteți lauda că macarașii de pe mașinile voastre nu s-au jultit nici măcar la un deget, atunci, da, puteți să vă

foarte îngust. Și totuși, de atîta vreme, nici unul din oamenii mei nu s-a lovit nici măcar la o unghie și, de asemenea, n-ă văz eu pe acest santier n-a suferit vreun accident din pricina macaralelor. De luni de zile, cele opt mașini ale noastre răstoarnă beton moale în autobasculante care se succed cam din două-n două minute. Ei bine, nici o cupă cu prețiosul material n-a fost răsturnată alături de basculantă, nici un tablă de mașină n-a fost atins de „pumnul” macara-

mamut apar cît niște cutii de chibrituri. Și totul abia se zărește, inșelător prin norii de praf, prin strălucirile soarelui bătînd în pîrbizuri și în metel. Cu toate acestea, de luni și luni de zile, nici o unghie de om atîns, nici o cupă de beton răsturnată alături, nici o mașină ciocnăță...”

— Și cealaltă performanță, maistrule? De fapt o performanță dublată de o mare bucurie: aici, la deschiderea santierului, am redus la jumătate timpul de montare a unei macarale. În loc de 30 de zile, numai 15. Incît, atunci cînd ne-a vizitat un tovarăș inginer din conducerea centrală de la Cluj, un om cu mare experiență, l-am auzit fluierînd admirativ și întrebînd pe unul din inginerii noștri: „Ce-i cu macaralele-astea? Cînd au apărut? Au crescut peste noapte, din apă?” Stîl cum sint șefii — și mai ales șefii cu experiență profesională! Greu scoți de la el un „Bravo!” dar-mi-te. M-am bucurat ca un copil și m-am umflat în pene exact ca-n tinerețe. Dar bineînțeles, nu în fața băieților...

...Băieții! Cînd îi vezi cum vin la lucru, liniștiți, cum urcă alene pînă la cabine, mulți dintre ei ducînd în plasa cu mica gustare și o carte („Cînd bate vîntul cu peste 15 m/sec., imi spune maistrul, este interzis să lucrez. Atunci ce să facă băieții singuri-singurei printre nori? Citească”, cînd îi vezi cîd de siguri manevrează lungile brate metalice, gîndul că asistă la ceva „excepțional”, la o performanță, îi dispare. Și totuși, performanțele nu lipsesc.

— Care este, totuși, cea mai importantă realizare a acestui

lei. Asta, zic eu, ar fi, cit de cit, o performanță...

„Cît de cîl!” Abia cînd urci pe una din cele opt KPGS-uri de 450 t/m, în cabinele unde lucrează tinerii Gheorghe Ștefănescu sau Ion Breazu, secretarul U. T. C. Marin Mariuțu ori grăbit Ștefan și Petre Teslerușu, abia atunci înțelegi dimensiunile reale ale performanței profesionale a macaragiilor maistrului Caijan. De aici, de acum, oamenii se văd într-adevăr, cîd de oameni acționează pe un loc

umflați în penie... Dacă o să mai aveți chef de așa ceva?”

— Și?

— Și cum asta e. Ca să vedeți că nu sint „modești”, cum vi s-a părut, am să mă „laud” cu două performanțe alese chiar din activitatea la zi. Prima: lucrez aici, la barajul deversor, într-un colectiv de aproape 60 de macaragi și montori. Nu e un loc de muncă prea ușor. Spațiile sint strîmte, profilele construc

